

FOAIA POPORULUI

Prețul abonamentului:

Pe un an 2 fl. (4 coroane).
Pe o jumătate de an 1 fl. (2 coroane).
Pentru România 10 lei anual.

Abonamentele se fac la Institutul Tipografic în Sibiu

Apare în fiecare Duminecă

INSERATE

se primesc în biroul administrațiunii (strada Poplăcii nr. 15.) — Telefon nr. 14.

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr. a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Meseriașii noștri.

Multe neștiri ce cad asupra neamului nostru, nu ne mai dă răgaz, ca să chipăim și mai de aproape tagma meseriașilor noștri români, cari sânt lanțul ce încopiază popoarele mai puțin înaintate de către popoarele din apusul Europei, cari au avut și vreme și mijloace de a înainta mai mult pe calea ce duce înspre bunăstarea și fericirea unui popor.

Meseriașii noștri, se nu ascundem adevărul, încă înaintea, ceea ce numai îmbucura ne poate, căci înaintarea lor înaintarea neamului înseamnă.

Înaintarea, înflorirea lor, deși cam încetinel, dar' totuși pășește înainte, și dacă ei înșiși nu ne-ar mai atrage băgarea de seamă, noi n'am ști nimica despre ei. Nu, pentru că Românii cei sus puși, domnimea, inteligența, nici grije nu le are, așa, încât dacă am răzima pe știrile ei, nici nu am mai ști, că sânt meseriași români sau ba.

Să recunoaștem dar', că foarte puțin ne pasă de pătura aceasta a meșteșugarilor, de cari așa mare lipsă avem. Să recunoaștem, că mai mult ne doare de alte lucruri, de mai puțin folos, sau chiar de nici un folos pentru noi, pentru Români.

Ne încurcăm în certe, în gălcevi fără de sfârșit, fără ca aceste rele să fie în stare a aduce vre-un folos neamului din care facem parte.

Dacă nu ar fi atâta nepăsare la unii oameni din șirurile noastre, am însemna multe fapte bune de ale meseriașilor noștri, întreprinderi de ale lor bune și folosite totodată.

Nu le vom spune aci, căci nu e locul de a le spune, ci vom spune altceva, ceea ce sigur au văzut și băgat de seamă ori-care iubitor de cetit, ci vom spune, că în rândurile noastre sânt, și încă foarte mulți, cari nici habar n'au de meseriași și meserii. La diferite împregiurări se poate băga de seamă, că mulți judecă întors meseriile și pe meseriașii noștri, cu toate că ei sânt acei, ce vrednici ar fi de o judecare dreaptă și cinstită. Vrednici ar fi ca inteligența noastră, domnii noștri, să-i sprijinească și să le deo o creștere adevărat românească, ca să ese și ei Români cu tragere de inimă pentru soarta neamului întreg. Vrednici ar fi de sprijin și vrednici ar fi ca să fie împărțeșiți de o mai mare părtinire din partea Românilor. Să nu fie înstrăinați, ci să-i atragem la noi, căci noi ori-cât de domnește am fi îmbrăcați, tot nu sântem fii sau nepoți de groși ori nemeși. Părinții noștri, sau dacă nu ei, strămoșii noștri, țeraui au fost, ear' nu domni, cărora să le fie rușine de păturile mai de jos ale poporului nostru.

Meseriașii noștri mai trebuie sprijiniți.

Nu ajunge, ca să ne suim pe streșină și să strigăm că sântem Români, ear' în-

colo să mergem numai la străini, că la ei să ne lăsăm banii, cu toate-că tot ei ne asupresc și ne umilesc.

Români buni numai așa vom fi, dacă în toate și prin toate se va vedea, că sântem Români, cari au durere pentru durerile neamului, bucurie pentru bucuriile tuturor Românilor.

Ei bine, se nu ne doară inima, când vedem pe unii Români de ai noștri, și sânt mulți, cari încungiură pe meseriașul român. Pentru-că nu lucră bine? Nu! Doamne ferește! Ci numai pentru-că are păcatul de a se fi născut Român. Să nu ne doară inima, când vedem unii meseriași de ai noștri înclinând spre ungrime, spre săsime și mai știe D-zeu spre ce, numai pentru-că sânt digustați de nepărtinirea, de nepăsarea celor de un neam cu el?

Dar' încă și încă odată: Să sprijinim pe meseriașii români, să-i îmbrățișem cu căldură, căci sânt Români, banul nostru lor să 'i-l dăm, la ei să lucrăm, căci numai astfel ne vom pute învrednici de o pătură bună și sănătoasă, care să croiască un viitor mai bun neamului nostru atât de înapoiat în cele ale meseriilor.

Împotriva millenului. Frații noștri din România vor pregăti pentru milleniu o scriere mare, o carte în care se vor spune toate păsurile naționalităților asuprite din Țeara-Ungurească. Cartea aceasta va fi o icoană adevărată a stărei triste ce ne-au croit-o stăpânirea ungurească. Nu vorbe goale, nu în-

FOIȚA.

IUBIȚII.

— Schiță —

Cerul cel mai curat, cel mai plăcut, cel mai lipsit de nouri, cerul lunii lui Iunie acoperia satul Cernesti. Ulițele satului, casele cele sărăcicioase, gardurile de spini acoperite cu albituri strălucitoare, înapoia lor livezile cele verzi și prundișurile cele pustii și pleșuve cari se ridică în depărtare asemenea unor sășii limpezi și luminoase, cari înecă vederea omului de pe deal — acestea toate, dar' toate erau ca și în aur învălitate, pline de miros plăcut, de lumina curată a zilei ce era tocmai în zorire. De ce oare zorile astea de vară te fac să visezi treaz și împrumută puterea, ca să-ți miște coardele inimii simțitoare? De ce? Și earăși: de ce? ...

...Poate-că noi credem că vedem în lumina-i strălucitoare o zare, o mândră zare a

pompei celei mai aurii și de aici provine că îndepărtarea, mai mult, neajunsul ne amurgește cu minunile și ghicitirile sale în veci nedeslegate; poate-că de aceea, că duhul răcoros e străbătut oare-cum de o presimțire a unei fericiri străvăzătoare, a unei norociri soratice, că.... sufletul, el, sufletul poate să înflorească chiar din sine însuși.

Gândiri înmiite, gândiri calde și înălțătoare de inimă, chipuri luminoase, chipuri dulci primăvaratice se deșteptau, la vîzul fermecătoarelor raze ale soarelui, în capul drăgălaș al harnicei fetișcane, al dragei Mărioare, când ea sul în sbor treptele de colorare castanie și rojnite de dinții nemiloasei vremi. Ea alerga cu pași repezi în odaia ei cea sărăcicioasă, care, ca toate cele din dimineața aceasta, era plină de razele soarelui. Prin ferestruica mică străluciau și năpădiau razele în lăuntru — afară ochii cei castanii ai Mărioarei, spionând în îndepărtare, peste colinele întinsului și peste lacul vinețiu din apropiere satului, precum și în apropierea în curtea vecinului... un om tânăr, brun de colorare,

ochi ageri, chip frumos statura potrivită și tocmai gata de a da ascultare șoaptei Mărioarei. Copleșit de dulci simțăminte își prindea calul bidiviu spre a merge la oraș, ca omul dela țeară, care dacă merge la oraș, mai duce, mai aduce și face cum poate și cum îi dă mâna ca să înoade căpătăiele nevoilor cășii.

Cu un cântec vesel ce 'i-se strecura printre buze, lucrul îi mergea strană și iute tinerului nostru june așa că o mulțumire trebuia să simți la privirea lui, cel puțin Mărioara la privirea lui pleca cu o hotărre strașnică și cu un oftat isvorit din adâncimile inimii; stătă un pic cugetându-se și în genunchiă, apoi — urmând unei goane de gânduri — pe cari nici cutez a le spune — în genunchiă înaintea lăzii, unde își ține toate scumpeturile; anteriorul de Dumineca, cârticicile dăruite de buna ei mamă, fustele bogate de frumseți, pe cari, fiindcă nu-i trebuie, le dă la o parte; ear' dintr'un colț, din cel mai ascuns loc al armariului ridică Mărioara cu ochii schinteietori, cu obaji rumeni, ca două mere domnești, o pânză șubțirică, albă la co-

tâmplări închipuite va iconi cartea aceasta, ci lucruri adevărate adevărate prin însăși spusa Ungurilor. Noi așteptăm cu dor eșirea la lumină a acestei cărți scrisă de alții, pentru noi. Totodată facem băgători de seamă pe toți cei-ce au însemnări despre defecțiile sâlbă-tăcii, prigoniri, și fapte urâte, săvârșite pe socoteala neamului nostru, ca să ni-le trimită nouă, spre a le trimite celor cari au lipsă de ele.

Plan de lege pentru comune. În săptămânile din urmă ministrul încredințat cu daraverile lăuntrice ale țerii, a pus mare îngrijire ca legea administrativă să ese cât se poate de bine. După planul făcut toată puterea se pune în mâna solgăbirilor de ocol, cari numai binevoitori nu vor fi Românilor, mai ales, că sunt numiți de către ministrul unguresc, carele ca și până aci, nici de acum încolo nu vor lua la dragoste pe Români și pe celelalte naționalități asuprite.

Ticăloșii...

(S.) Săvârșitu-s'au de-aproape trei-zeci de ani încoace, de când Maghiarii stăpânesc cu atâta răutate sârmăna noastră țeară, nenumărate ticăloșii și fărădelegi în paguba poporului nostru. Dar' nici-când aceste ticăloșii și fărădelegi n'au fost atât de dese, atât de urâte, atât de negre ca tocmai acum, în ajunul nebunelor sărbări ale „milleniului“, pe care cu negrăită sumeție le trîmbiță nelncetat foile ungurești.

E, pare-că, bătaia lui D-zeu această pacoste, venită chiar în astfel de zile, pe capul lor!

Căci de vre-o câteva luni nu trece o zi, fără ca foile maghiare se nu aducă „earăși și earăși“ *noue vești* despre *noue păcătoșii* săvârșite de „fruntași“ de ai lor! Și toate, toate aceste păcătoșii au aceleași mijloace: *înșelătoria* și *hoția nerușinată*, toate aceleași scopuri: *îmbogățirea pe nedrept* și *ruinarea poporului*.

Nu de mult s'a desvilit uricioasa hoție a fișpanului *Miklós*, care ani de-arlindul a păpat sume uriașe, stoarse din

punga bietului popor dela sate, care nici dreptul de a se plânge nu-l mai are azi.

Și fișpanul *Miklós* era unul dintre cei mai de încredere ai stăpânirii!

Ear' stăpânirea ce-a făcut?! A silit — de ochii lumii numai, — pe *Miklós* să-și dea abdicerea din postul de fișpan, și încolo nimic. A cocoloșit frumușel întreaga înșelătoria, deși datorința îi era a pedepsi cumplit pe nemernic și pe soții sei.

După această fărădelege urmă apoi lungul șir al celor mai negre mârșevenii, ce s'au săvârșit vre-odată la noi.

Carol Pulszky, directorul (conducătorul) museului de chipuri din Budapesta, însărcinat de stăpânire să cumpere prin străinătate cele mai frumoase și mai însemnate icoane pentru tirgul de țeară dela „milleniu“, ajuns a da seamă de isprăvile făcute, nu 'și-a putut da socoteala despre 500.000 florini, adevă de vre-o jumătate de milion.

Stăpânirea aflându-se în mare încurcală, a vestit prin foile sale, că *Pulszky* 'și-a pierdut mințile (1), 'l-a vîrît în casa de nebuni și 'l-a ținut acolo, până-ce s'au pus treburile de minune la cale, cu ajutorul unor comisiuni alese tot de ei și tot din sinul lor, căci — de! — „corb la corb nu-și scoate ochii!“

Ear' la urma urmelor — se aduce la cunoștința tuturor, că *după o cercetare adâncă și dreaptă* (măi, măi!) nu s'a putut adevări nici o înșelătoria, afară de lipsa unei sume de 50,000 fl., despre care încă va răspunde *Pulszky Károly*, *când își va veni în fire* (1).

Cutezătorul hoț e deci nevinovat, ear' guvernul scăpat din belea!

Ba s'au făcut încă și mai mari nemernicii din partea stăpânitorilor nostri!

Mai deunăzile anume, când fostul slujbaş de seamă în ministerul de războiu, *Kasics*, a arătat cu *dovezi scrise* și *vrednice de credință*, că ministrul *Fejérváry* s'a încercat a schimba, așa de capul lui

numai, constituția și că din vistieria statului cheltuește sumedenie de parale pentru palatul seu, susțitorii stăpânirii din casa țerii, au votat încredere ministrului, ear' foile ei scriau, că spusele lui *Kasics* nu sînt decăt niște „minciuni isvorite din nră“.

Dar' și mai mult!

Cele mai sfruntate hoții se fac pe la casele comitatelor, din partea unor slujbași bine vizați la „domnii cei mari“.

Vinovații fug apoi — în America și — toată cercetarea rămâne baltă!

Ear' asemenea ticăloșii ne mai pomemite se petrec din zi în zi, nu atât la țeară și printre slujbașii comitatului, ci în „capitală“ și în sinul celor mai aleși dirigători ai țerii și în al rudeniilor lor.

Așa, mai când era, a fost prins cu ocaua mică la cărți, vărul ministrului de comerț, *Dániel*. Și earăși s'a făcut ce s'a făcut și — lucrul s'a cocoloșit de-a binele.

Ear' aceste rele bantue nu numai printre oamenii stăpânirii, ci și printre celelalte partide din casa țerii.

Chiar acum spre pildă, foile maghiare scriu despre o nouă păcătoșenie săvârșită tot la cărți, de un fruntaș al kossuthiștilor, de deputatul dietal *Béla Emil*, care a și luat-o la sănătoasa din Ungaria, abdicînd de silă, firește! — de deputătenie!

Ear' acest om nu de mult ținea lăvăpăiate vorbiri împotriva *înșelăciunilor* și a *neccinței*.

Și toate aceste păcătoșii în a pagubă se petrec și de cine sînt săvârșite.

Se petrec ele în dauna nespusă a poporului, — talpa țerii, — și săvârșite sînt de niște oameni, cari — lucru grozav — au astăzi, în mâni cărmuirea unei țări întregi, conducerea patriei noastre. Pe care cu atâta repeziciune și într'un chip așa de mârșav o duc spre prăpastie spre peire, unde va și ajunge, dacă noi

loare și cusută pe unele părți cu pușori, cu bibiluri și alțițe care de care mai frumcase și mai măiestrite...

Era iia ei de mireasă, munca ei cea ostenitoare, pe care fetele din Cernesti, strădalnicele fetișcauc, o încep cu mult înainte de a bate peștorii la ușa căsii lor, urmînd cu credință prorocia și credința bine înche-gată a mamelor, cari zic, ba susțin cu tărie, că dacă iia este cusută gata, nici nunta nu mai e departe.

Podoabei celei frumoase a Mărioarei nu-'i mai lipsia decăt niște pușori pe la umeri; care era să fie lucrul de îndeplinit, pe ciaturile dinainte de prânz.

Urmînd gândurilor puse'n capul ei, vedem pe Mărioara șezînd în unghiulețul verde și tăcut din dosul casei, deasupra căruia se întindeau crengile unui nuc mare și stufos, așa, încât adumbriau chiar și casa vecinului lor, ear' când era spre apus umbra ajungea până la colțisorul curții flăcăului Ionel. Și Mărioara trăgea cu strădanie firicelul prin pânza albă și se gândia la lume. cât de fru-

moasă-'i și cum se simte de bine, că vecinul ei Ionel se duce la oraș, și că ea poate să coasă acum mai bine, căci coasă afară, și nu în casa cea strîmtă, căci voinicul Ionel — — dacă Ionel ar fi acasă — — nu, Ionel de loc nu trebuie să vadă, doamnă ferește, nu trebuie să vadă, că ea coasă la iia cea de mireasă! Și după aceea începă a țese mai departe gândurile, cum de se află pe alduitul pământ oameni cu inima așa de sălbatică, ca Stana cea mîndră, cu ochii ei cei mari, care era așa de curățică, așa de spălățică și care s'a dus la oraș, ca cusătoare la o doamnă, în slujbă în orașul, unde de bună-seamă cu voinicul ei Ionel se va întâl...

Atât de departe a ajuns Mărioara cu gândul, când niște pași aspri și bine cunoscuți o spăriară, o fetișoară rîzătoare dincolo de gard și voinicul Ioan — — da, într'adevăr, același Ionel, căruia nici-decum nu-'i era iertat să-'i vadă iia de mireasă, același, pe care ea însăși 'l-a privit când făcea pregătirile pentru a pleca la oraș și care-'i zise cu glas desmierdător o „bună dimineată, Mă-

rioaro. 'Mi-am înjugat roibul ca pe un bozmi-se pare că astăzi cobesc a câștig...“

Mărioara de abia îl auzi, cu inima săvîrșită de bătăi privia înspre iie, pe care o auzi fi dorit-o în gândul seu nefățarit cine știți a cui casă. Căci, trebuie să se știe, Mărioara nutria convingerea, că slăbiciunea cea mai mare a bărbaților e deșertăciunea. Și aceasta e aceea ce dă naștere iubirii de sine. Și curiosul acesta de Ionel chiar acum! Ea nite cum se apropie de-a cabinele, mai tare și tot mai tare, se așează domol pe lavița rămată de nuc, își ațîntește ochii cei păturațori, apoi grăi ca un cunoscător în tresărea aceasta:

„Frumos lucru! Pentru-ce, dacă ești burlăc să-mi spui?“

„O iie pentru prietena mea Nuța, ea săraca atâta are pe capul ei, încât nu mai știu unde-'i stă capul, cu nunta asta în care s'a încurcat“, zise Mărioara plină neîncredere în vorbele sale.

Dar' Ionel nu se lăsa înșelat cu una și două: „Dragă, în urmă, poate să 'i-se...“

adevărații fii ai țerii, nu-i vom proprii în fărădelegile lor.

Până-când se mai răbdăm deci la cărma statului pe niște oameni atât de ticăloșiți, *până-când* se mai lăsăm a fi storși și schingiuiți de niște nemernici atât de nerușinați?

Dreptul de alegător.

Legea electorală ungurească din 1874 (articolul XXXIII.)

(Urmare.)

Partea VI.

Răspunderea celor-ce fac conscripția și alegerea, și pedepsirea volnicilor la alegeri.

§. 90. Cei însărcinați cu facerea conscripției pentru alegere, cu alcătuirea și îndreptarea listelor electorale, precum și cu efectuarea alegerii însuși, sunt răspunzători pentru îndeplinirea acurată și curată a datoriilor ce au, în înțelesul legii de față.

§. 91, e scos din vigoare; nu mai are putere.

§. 92. Dacă vr'un președinte al alegerii, ori vre-unul din președinții de comisiune, un secretar, vr'un bărbat de încredere, ori vr'un alt lucrător în puterea vre-unei însărcinări oare-cari, calcă, cu privilegiul îndeplinirii slujbei sale, prescripțiile acestei legi, prin o lucrare a sa ori prin neglijență (trecere cu vederea, nepăsare), atunci în contra lui se va porni cercetare disciplinară, potrivit prescripțiilor din partea a IV. a articolului de lege 42 din 1870, și va fi pedepsit în puterea §-lui 83 din numita parte de lege, cu gloabă în bani până la 500 fl.

Dacă neținerea ori călcarea datoriei prescripției, va avea ca urmare zădărnicierea ori nimicirea alegerii, atunci călcătorul legii poate fi pedepsit până la 2000 fl.

În felul când aceia care sunt chemați, în înțelesul §-lui 78 din articolul de lege 42 din 1870, se rânduiescă cercetarea, nu pornesc cercetarea, atunci pe temeiul întreprinderii comitetului central ori pe temeiul plângerilor întemeiate a singuraticelor persoane, cercetarea poate fi rânduită de ministrul treburilor din lăuntru ale țerii, ear' după cercetare va urma purcederea (judecata) disciplinară.

§. 93. Acel slujbaș public (obștesc) ori preot, care nu dă la timp datele ori documentele de lipsă, cerute pentru conscrierea alegătorilor, ori respinge, tăgăduiește, *nu vrea* să le dea, va fi pedepsit de tribunalul de care se ține, cu gloabă până la 500 fl.

§. 94 Cine cu știință falsifică (face document mincinos) înaintea comisiei de conscriere ori a comitetului central, cine întrebuițează documente falsificate (mincinoase) ori documente, ce în partea lor de căpetenie cuprind neadevăruri, și aceasta o face în scopul ca să fie și el ori alt cineva luat în lista alegătorilor, ori o face pentru-că un nume scris deja în acea listă, să fie șters din ea, — va fi pedepsit în bani până la 500 fl., ori la temniță până la 3 luni.

Paragrafi 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101 și 102 sunt scoși din vigoare; nu mai au putere.

§. 103. Cine turbură la locul de alegere buna rânduială, — ori vine acolo purtând vre-o armă, ori o bătă, și nu o dă îndată-ce a fost provocat la asta din partea celor puși să păzească de buna rânduială, — va fi pedepsit pe cale polițienească cu închisoare dela 3 zile până la o lună.

§. 104. E oprit a atârna steagul partidului ori al candidatului oare-cărui, pe o casă de rugăciune, pe o casă publică de stat (în care e o slujbă de stat: tribunal, judecătorie și altele), pe vre-o casă a comitatului, orășenească ori co-

munală, ori pe o școală publică. E oprit însă și aceea, ca steaguri ori semne puse pe un loc, unde atârnarea lor e iertată, să fie înlăturate. (Adecă pe casa mea privată pot pune steag și n'are nime dreptul să-mi ceară înlăturarea lui, în vremea alegerii).

Întrunirile publice de partid, sărbătorile de partid, și convoiurile (mergerile cu mulțimea, oare-unde), trebuiesc totdeauna cu o zi mai înainte înștiințate și anume:

În orașele cu magistrat regulat, constituit, să înștiințeze la primar;

alt-unde (afară de oraș cu magistrat) înștiințarea e a se face slujbașului comitatens, ear' dacă de acesta nu este în comună, apoi primarului comunal!

Primarul comunei ori slujbașul comitatens *poate*, (așa dar' nu e silit, ci numai poate) lua parte el însuși la acea adunare, ear' primăria *poate* (earăși nu trebuie, ci numai dacă vrea) să fie înfățișată la adunare prin un trimis al seu.

Cel-ce pune steaguri pe locuri oprite ca cele înșirate mai sus, sau cine poruncește să fie puse, precum și cel-ce îndepărtează ori vatămă un steag pus la un loc, unde punerea nu e oprită, mai departe cine pune la cale o întrunire de partid, o serbare de partid, ori un convoi de stradă, fără înștiințare premerasă, va fi pedepsit pe cale polițienească cu gloabă până la 100 fl., ori cu temniță până la 20 de zile.

§. 105. Gloabele adunate, se vor pune, prin mai marii judecătorești ori administrativi (cari au dat gloaba și au scos-o), la îndemână acelu comitat, pe hotarul căruia s'a săvârșit fapta pedepsită, și se vor folosi de acela spre scopuri școlare, ori pentru fondurile spitalelor publice sau fondurile săracilor, ce s'ar fi găsit pe hotarul comitatului.

(Va urma.)

schimbe gazda ei. Cum ar fi, dacă dumniata 'mi-ai lăsa lucrul ăsta pentru — mireasa mea!"

Și când copila înroșită a întins mâna ca să tragă firul, urmă el mai departe: „Nu știu încă, dar' tu, pentru tine, pentru d-ta eram să zic, cel mai bun trg e: Dragostea nu se plătește cu aramă.

Ce a răspuns Mărioara, cum au devenit amândoi una — eu nu pot destăinui. Mie, povestea 'mi-a spus-o o rândunică cu aripioare lungi, ce tocmai se întorcea din cele depărtate țeri, și după spusa rândunicei spun și eu, că frumoasa fetișoară n'a mai răspuns nimic la întrebarea lui Ionel și mai spun și aceea, că îndrăgostiții Ionel și Mărioara în răstimp de clipe multe și fericite au vorbit numai în limba mută, în limba veche ca veacurile și vecinic nouă, care din vechime, de cătră toți și în tot locul a fost pricepută, unde numai înfloresc și se iubesc inimi.

Sibiin.

Emma.

Dorul.

Dulce vânt de primăvară
Ce pământul răcorești,
Tot umblând din țeară 'n țeară
Spune-mi și tu ce dorești?

Că și eu sînt ca și tine,
Nu am stare pe pământ,
De când m'a lăsat pe mine
Și n'aud al ei cuvânt.

Sboară vânt cu-aripi ușoare
Ca săgeata printre nori,
Și-i depune-o sărutare
S'o cuprindă dulci fiori.

Și gândindu-se la mine
Și la timpul ce-a trecut
Îți va da o sărutare
Să-mi aduci mie 'mprumut

Orăștie.

Ioan Florea.

Cântecul străinului.

Păsărică de pe tîu
Spune maicii, că 'mi-e rău,
Păsărică de pe spin
Spune maicii, că-'s străin.
Așa 's Doamne de străin
Ca o floare de maslin
Într'un hotăr de pelin,
Ca puiul de ră-dunea
Părăsit de maică-sa;
Vai de mine și de mine
Sînt străin și n'am pe nime,
Ni-e tată nic-mamă,
Nime nu mă bagă 'n seamă,
Nice frăți, nici surorele
Să mă mângăiesc cu ele.

Ioan Răbăgală,
dascăl român.

Presemne de milleniu.

Ungurii se pregătesc de milleniu, așa cum ei știu a se pregăti.

Pe de o parte trîmbează în lumea largă, că sărbătoarea lor va fi o sărbătoare, care va rămâne vecinică în mintea și inima celor cari vor lua parte la ea, pe de altă parte sevirșesc cele mai urîte fapte, fapte, care ar trebui să umple de îngrijire pe toți locuitorii acestei țeri nefericite.

Ei trăesc într'o grabă mare, și vrea să facă total dintro'dată, la sărbătoarea millenară de abia în anul acesta au început a se gândi și totuși așteaptă ca ea se reușească cât se poate de bine, așa, încât se poată îndulci inimile străinilor pentru ei, cari apoi mergînd în țeara lor să spuie tuturor, că poporul maghiar nu e așa după-cum 'l-au decris Români și celelalte naționalități nemaghiare din Țeara Ungurească.

Amar se înșeală însă, căci străinii nu vor fi așa de ușor orbiți. Dacă vor veni la Budapesta, vor vedea relele ce dăinuiesc în sinul poporului maghiar. Hoțiile cele multe, înșelătoriile fără număr, prigonirile ce se țin lanț. Vor vedea și străinii, cum în țeara aceasta e iertat să înșeli, dacă ești plăcut stăpînirii sau dacă 'i-ai făcut cumva vre-o îndemănă.

O mie de ani au trecut peste capul neamului lor și ei încă nici astăzi nu s'au mîntuit de relele, cari stăpîneau pe strămoșii lor, nici astăzi, în veacul luminilor, nu se pot cotorosi de păcatele, pentru cari atât de mult au fost huiduiți. Ba astăzi, mai mult ca ori-și-cînd se arată mai îmbetrâniți în rele și nici un semn nu se arată, că poporul maghiar ar fi deasupra altor popoare din Ungaria.

Țeara e descheiată, poporul care o conduce e putred și stricat, eată semnele cari prevestesc sărbătoarea sărbătorilor ungurești: milleniul.

SCRISORI.

Boița 7 Aprilie st. n. 1896.

Onorată Redacțiune,

Ieri seara am avut parte de o frumoasă petrecere, care va rămâne multă vreme neuitată în inimile noastre. Petrecerea a reușit peste așteptare, mulțumită hărniciei învățătorului Ioan Druhora, care s'a dat în vînt numai ca să ne facă plăcută seara de a doua zi de Paști.

Îți era mai mare dragul să ascuți mititeii școlari cîntînd în două voci „Doina“, „Latina ginte“ și „Ca un glob de aur“ și vrînd-nevrînd trebuia să lauzi destoinicia învățătorului nostru, care a învățat așa de bine pe școlarii sei să cînte. Dialogurile încă au fost bune și bine alese. A plăcut mult trilogul plin de învățături frumoase „Superstițiunea“ de Dometie Dogariu, trilog, care bine ar fi să se cetească și la alte petreceri de felul celei din Boița. În „O șezătoare la țeară“, ni-s'a dat să vedem șezătoarea astfel cum ar trebui să fie. Erau vr'o 15 fetițe îmbrăcate în haine frumoase, cu furca la brîu, cîntînd și grîind la fel și fel de povești pentru țărîimea noastră și bătîndu-și joc de femeile dela țeară, cari nu torc, nu țesă, ei sînt tot cu mîna în coșul cu bucate, după-cum s'ar zice. Potrivit a fost și dialogul „Neguțătorul și nărodul“, declamat de dl Ioan Druhora și un țeran. Venitul curat după-cum am înțeles a fost frumos.

La petrecere au luat parte o mulțime de țărani din Boița, așa, încât sala cea mare a școlii a fost tesuită de lume. N'am avut parte însă, să ved pe cicalăți învățători de aici, Solgya Miklós și Vulcan, cari în loc să vină la petrecere, să ajute și ei la reușirea ei mai bine au luat-o la sănătoasa, care în cătrău. Dureros lucru, cînd au pilda înaintea ochilor și totuși n'o urmează. Am mai văzut apoi pe dl protopop Cîndea din Avrig, familiile fruntașe Cloaje, Indrieș, Bratulescu, Radu și altele. La petrecere au mai luat parte și învățătorul Necșa din Sadu cu familia, precum și vre-o câțiva tineri din Sibiu, cari cu toții s'au îndepărtat foarte încantați, ceea-ce numai îmbucura îl poate pe dl învățător Ioan Druhora, ale cărui stăruințe pentru înaintarea școlii și a poporului sînt recunoscute.

Boițenii pot fi foarte mulțumiți, că au un astfel de învățător, de cari, Doamne, bine ar fi să avem cât se poate de mulți. *Tonel.*

Foc și sărăcie.

Buia, în 9 Martie 1896.

În 25 Martie, fiind toți oamenii duși pe câmp la sîmîntatul ovîsului și mîzărîchii, pe la 12 și jumătate ore s'a întîmplat în comuna noastră Buia un foc mare, care a sărăcit pe 23 locuitori.

Focul a izbucnit dela un cărcîmar, arzînd toate edificiile și la 3 vecini, cu nutreț cu tot; dar' căsile fiind de peatră n'au ars.

Dela acestia s'a aprins preste vale șura unui econom cu numele Nițu Avram și dela șura aceea au luat foc toate superedificatele alor 19 locuitori, și le-au prefăcut toate cenușe. scăpînd numai casele de peatră. S'a oprit lângă sfînta biserică, arzînd și șura și grajdul parochial.

Le-au ars șuri, grajduri, unelte economice, nutrețurile, coșere de cucuruz, ba la 3 inși le-au ars și căsile: rămînd goli numai în hainele de pe ei și peritori de foame cu copii cu tot. 4 inși au fost asigurați, ear' ceialalți nu. (O învățătură pentru ori-ce Român, ca să se asigureze în contra focului!).

Poate-că mai și scăpau câte unul dar' oamenii au fost mai toți pe câmp și nu era cine să stingă. Am avut noroc dela D-zeu că nu a bătut vîntul că ardea comuna întregă.

Pricina focului e dovedită, s'au jucat niște copii blăstemați cu lemnușe pe la șura cărcîmarului Ioan Tatu și astfel s'a aprins.

De învățătură, că toți oamenii să-și învețe copiii la omenie. Aceea este datoria fiecărui părinte.

Acel prunc care nu va asculta de părinți, e vrednic de temniță.

Demetriu Bleocă.
Inv. gr.-cat.

Loc deschis.

Întrunire agricolă.

Învitare.

Comitetul central al „Reuniunii române agricole“ va ține Duminecă la 12 Aprilie (31 Martie) a. c., în comuna Cornățel

o întruntre agricolă,

la care se vor ține discursuri despre cultura pămîntului după comasare, după nutrețurile măiestrite și despre însemnătatea tovarășiiilor agricole.

Ne luăm deci voi a invita la această întrunire pe toți membrii și spriginitorii reuniunii noastre.

Sibiu, 4 Aprilie n. 1896.

Comitetul central al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiiului“.

D. Comșa,
president.

V. Torodșianu,
secretar.

Baba grija.

— Povestea. —

A fost odată o babă și a chemat-o baba Grija, și era săracă de n'avea altceva decît o colibioară și un pîr înaintea ei.

Și a venit Dumnezeu cu sfîntul Petru la baba Grija să se odichnească la ea și 'i-au zis: Babo, să ne găzduiești la dumniata în colibă, ca să ne odichnim pînă mîne, că am întrebat la toți oamenii din sat și nici-unul nu ne-a lăsat.

Baba Grija le zise:

— Bucuros vă las, dar' vedeți coliba e cam mică și nu prea avem loc.

Dumnezeu li răspunse:

— Lasă-ne să ne culcăm afară la gura colibei, numai dacă va ploua, ne vom băga în colibă la scut.

— Odihniți-vă dragii babei — le zise baba.

Dumnezeu cu sfîntul Petru s'au și odihnit pînă la ziuă, cînd apoi se sculară și se gîtară de plecare. Tocmai cînd ereu să plece

li ziseră babei: Babo Grijo, ce să-ți plătim pentru sălaș?

Baba le răspunse:

— Nu doresc nimica, numai vedeți pîrul acela, eu alta nu am, aceea e avuția mea, voi să rînduiți, cînd vor mai veni copii blăstemați (lotri) să fure perele și s'or sul în pîr, să se prindă în crengi, să nu se poată scobori pînă-ce n'oi zice eu.

Dumnezeu 'i-a împlinit voia babei.

După cîtăva vreme perele s'au copt și au venit niște ficii să le fure, culegîndu-le pe jumătate, dar' cînd să se coboare nu pot, și se smînciau și se văietau urît.

Baba vîzîndu-'i lăbîindu-se în pîr, rîdea bucuroasă și zicea:

— Aha! Daumi-vă! ear' ați venit la pere.

Ficioarașii se rugau cu milă de baba, plîngînd cu amar.

Baba le zise:

— Mergeți cu Dumnezeu, numai la pere să nu mai veniți, ați auzit?

— Auzit, ziseră ficioarii și plecară, mulțumindu-'i babei că 'i-au slobozit.

Îmbetrînd și îmbolnăvindu-se pe deasupra 'i-a venit și babei cîsul morții. Moartea 'i-se arătă înainte.

Baba grija dacă a vîzut moartea 'i-a zis:

— Toate sînt bune, numai cât mai potesc o pară să mînc din pîrul meu.

Moartea vrînd să-și îplinească pofta babei, alergă de grabă la pîr, dar' în pîr erau numai puținele pere și nu le putea ajunge de jos. S'a suit de grabă în pîr, dar' 'și-a găsit beleaua, căci după-ce a rupt perele și voia să se scoboare, nu putea, căci s'a prins în crengi.

Baba s'a însănătoșat, căci moartea nu se putea cobori să o iee. Cîtă vreme a stătut moartea în crengi, nime n'a mai murit, că baba Grija a făcut apoi un contract cu moartea, ca ea să nu mai moară, și numai atunci a slobozit-o din pîr.

Și de atunci baba Grija cu moartea sînt surori și grije și moarte va fi pînă-'i lumea.

George Muntean.
june.

CRONICĂ.

Esit din temniță. Curajosul țeran George Dordea din Bungard, a esit la 4 Aprilie n. din temnița din Sibiu, implinindu-și pedeapsa de 10 zile, la care a fost osândit pe cuvânt, că ar fi ațțat pe Români împotriva Ungurilor. În restimpul cât a stat în temniță, dl Dordea a cetit între altele și cartea scrisă de preoții români fosti închiși în temnița din Cluj. „În temniță au scris-o, în temniță am cetit-o”, a zis harnicul țeran George Dordea, căreia noi îi trimitem salutările noastre pentru curajul cu care știe întâmpina prigonirile ce-i vin dela stăpânirea cea mașteră.

Selbătęcie în Alibunari. Multe s'au scris despre solgăbirėul Alibunarilor și se mai scrie încă. Unele foi unguerești îl laudă, zicend, că numai bine face când prigonește pe Români și că își pune multă strădanie pentru cultura pomilor. Acum nu de mult a sėvrșit earăși o nădrăvanie. Pe ulițele comunei Alibunari erau sēmēnați în rind frăgari (duzi). Ațându-se atăția frăgari, locuitorii comunei Alibunari s'au apucat de negoțul cu vermi de mētasă, un negoț, care le aducea un mare venit. Negoțul cu mētasă înflorise atăt de tare, încăt statul a trebuit sė-și pună un supaveghetor. Acum solgăbirėul, fiindu-i teamă, că bieții locuitori se vor sul pe creangă verde cu căștigurile frumoase ce le făceau cu mētasăria, a poruncit, ca frăgarii cei mai bētrâni sė fie scoși din rădēcina, ear' cei mai tineri sė fie tăiați așa, încăt nici urma sė nu li-se mai cunoască, ear' în locul lor, mintosul solgăbirėu a poruncit sė se pună plop, întru mărirea milleniului, n'ar mai fi fost pomană de el! La această faptă un om mai cuminte din Alibunari i-a spus solgăbirėului, că nu face bine cum face, la ceai-ce solgăbirėul i-a zis, că la porunca lui și casa i-o dērmă. Unii oameni au plâns când au vėzut că taie frăgarii. Și aceasta tot numai la porunca solgăbirėului ungar s'a întēplat, căruia dacă-i va plăcē, va porunci, ca vermi de mētasă sė te îndestulească și cu frunze de plop.

Bancroșul cu rătăcata. De vre-o căteva sēptēmăni începēnd, Jidani, căci în mările lor e negoțul din Pesta, se dau bancroși așa, încăt i-ar veni omului sė-i fie milă de ei, dacă n'ar fi cunoscute înșelătōriile ce fac

cu astfel de bancrotări. Așa în sēptēmăna trecută s'au făcut, sau mai bine i-au făcut bancroși pe Feldmann Isac, Zifferblat și Knopfmacher, frații Drucker, Schlesinger și Silberkrausz, Berats, Sziner, Steiner, Rosenthal, Hechl, Schreiber, Weiszfeld Samuel. Sânt tot oameni, cari de departe miroasă a usturoiu și cari au lăsat datorii dela 27 până la 350 mii florini. Ba se vorbește, că spre mărirea milleniului, înșelătōrii de aceste vor urma încă.

Pēcatele noastre. Din Lunca ni-se scrie, că preotul de acolo nu-și vede de afaceri, nu conchiamă sinod, și ce-i mai mult, nici nu-și dă seamă de socotelile bisericii, cu toate-că și protopopul i-a luat la răspundere. Scrisoarea trimisă e foarte lungă, noi nu o publicăm toată, în nădejdea, că cei pēcătoși se vor îndrepta și vor veni la calea cea adevărată.

Sinodul bisericii române gr.-or. din Ardeal se va începe în 31 Martie adecă în Dumineca Tomii, aici în Sibiu.

Intors din robie. Dl Emanuil Savu, ne scrie, că și-a îndeplinit închisoarea de 8 zile, pentru că a adunat bani pentru monumentul lui Avram Iancu. D-sa spune, că a fost împărțit de multe cercetări ale fruntașilor români din Vințul-de-jos, unde și-a îndeplinit închisoarea. Trimitem și noi harnicului întemnițat cele mai călduroase saluturi.

Daruri creștinești. Aurel Moțiu preotul Grecilor din orașul Mișcolț, îndemnat de bunul simț față de biserică, a dăruit pe seama bisericii noastre gr.-or. române o cruce frumoasă în preț de 20 fl. D-na Maria Thomory, locuitoare în Budapesta, a dăruit icoana Maicii Domnului în preț de 60 fl. Pentru această faptă vrednică de a fi urmată, li-se aduce și pe calea acesta cele mai calde mulțumiri din partea credincioșilor bisericii noastre. Cu vin, la 12 Martie 1896. *D. Popoviciu* învătōtor român.

— Din comuna Vrani ne scrie economul George Muntean, că locuitorii de acolo au ridicat două cruci în preț de 600 fl., una comuna, una corul plugarilor români, cu ajutorul mai multor oameni.

— Preotul din loc Alocim Vancea, subsemnatul și Ioan Barna, au cumpărat un poli-

candru în preț de 60 fl., episcopul I. Petru Barna, un ornat în preț de 50 fl., preotul Vancea, un stichar în preț de 5 fl., Gavril Fényes sen., un potir în preț de 22 fl., episcopul II. Gavril Fényes, a ridicat o restignira la stradă în preț de 42 fl., Maria Lascai măritată Szilagy, un ornat în preț de 60 fl., Ioan Todor, un ornat negru în preț de 35 fl. și că, la stăruința sus numitului preot, s'a deschis o boltă românească, care este foarte bine cercetată și de Români și de Unguri, cari sânt cam departe de ea, și deși mai sânt încă vre-o 3 jidănești.

Barhida, în 5 Aprilie st. n. 1896.

Nicolau Indrieș,
în vătōtor.

— Teodor Dumbrava și soția Anica din Pogăceaua, au cumpărat pe seama bisericii și a preotului de acolo un rind de haine preoțești, în preț de 70 fl. Cinste i-se cuvine!

Invitări. Societatea de lectură a tinerimii dela institutul pedagogico-teologic ort. rom. din Arad vė invită cu toată onoarea la ședința festivă, ce o va arangia la Dumineca Tomii în 31 Martie st. v. a. c., în „sala cea mare” a seminarului. Începutul la 6 ore seara. Arad, la 17/20 Martie v. 1896. În numele societății: George Ardelean, v.-președinte, P. J. Givulescu, secretar. Ofertele marinimoase se primesc cu mulțumită și se vor cuita publice. Program a: 1. „Christos a înviat”, cor bărbătesc. 2. „Cuvēnt de deschidero”, rostit de vicepreședintele societății George Ardelean, teol. c. III. 3. „Învierea Ta Christoaso”, cor bărbătesc. 4. „Dimitrie Tichindeal”, disertațiune de George Subu, pedagog c. IV. 5. „Dor 'mi-e dor”, melodie populară, executată de orchestra societății. 6. „Michnea și baba”, poezie de D. Bolintinean, declamațiune de A. Todan, t. c. III. 7. a) „Numele tōu”, cor bărb. de C. Porumbescu. b) „Floriciea”, cor bărb. de Vachmann. 8. „Românul și legea sa”, disertațiune de G. Ciuhand, teol. c. III. 9. a) „Uite mamă”, cor bărb. de G. Dima; b) „Moțul la drum”, cor bărb. de I. Vidu. 10. Actul III, scena II. din „Iuliu Cesar”, tragedie de W. Schakespeare, declamațiune de P. Givulescu (Antoniu), Vasile Terebent (Brut), Corneliu Gherga, Floria Roxin, Petru Șepeșan, teologi și Trăian Cărăbaș, ped. c. IV. (cetățeni). 11. „Putpuriiu românesc”, de Trifon Lugoșan, executat de orchestra societății. 12. a) „Eu mē duc codrul rēmāne”, de G. Musicescu b) „Sai Romāne

Sfaturi bune.

Totdeauna lucrul tēu
Sē-l începi cu Dumnezeu,
Unde i el cu darul seu
Nici-un lucru nu e greu.

Unde nu e cu-al seu dar
Truda noastră e 'nzadar,
Îndeșert ne străduim
Căci osândă dobândim.

Cel-ce pe Domnul cinstește
Și Dumnezeu îl iubește,
Îl iubește și i ajutoră
Cu așa 'ndurare multă.

Cei de Domnu-ascultători
Es în toate 'nvingători,
Cari nu cred în Dumnezeu,
În lume le umblă rēu.

Cine se jură pe cruce
Ca ea o sē se usuce,
Și cin' legea nu-și cinstește
Fără lege se numește.

Date la lumină de *Ilie Sērbu.*

Poesii populare.

Din Venetia-de-sus.

Culese de *George Șuteica.*

— Hai mândruțo la săpat,
— Baio nu, că-i bine 'n sat,
— Haida mândruțo la coasă,
— Baio nu, că-i bine 'n casă,
— Haida mândro la beut
— Pleacă 'nente, că te-ajung.

Lelița cu nasu lung
Duce tăieței la plug,
Și de nas s'o 'mpedecat
Tăieței i-o vėrsat.

Mândra mea de harnică
În poale se 'mpedecă.
Nu ese nici în vecini
Ci face la rugăciuni,
Sē vie apa la ușe
Sē se spele de cenușe.

Din Bănat

culese de *Ioan Richeșan*, negustor.

— Fată mică, fată proastă,
Ce cauți tu 'n grădina noastră?
— Două rațe și-un retoni
Pe Ievuța lui Jojoni,
Cu chimeșă toată flori,
Cusută în sērbători
Cu ață dela ficiori.

Frunză verde de sub rugi,
Mândruță unde te duci
Încălțată în păpuți?
În grădina cu ieruci
Sē strung o poală de nuci,
Sē dau la solgăbirėu
Sē-mi sloboadă badea meu,
Că badea nu-i vinovat,
Că doi boi a deslegat,
Pe sub codri i-a minat,
Sub codri la birtul mare
Vinu-i bun măsură n'are,
Birtășița-i fată mare.
Chica ei numai d'un fir,
Gurița-i d'un trandafir
Chica ei numai de-o viță
Gurița-i de-o romoniță.

sai în foc", cor bărb. de G. Musicescu. 13. „Marș", de Trifon Lugoșan, executat de orchestra societății.

Invitare la producțiunea teatrală împreună cu joc, ce se va aranja Duminecă, în 12 Aprilie st. n. în sala școlii gr.-or clasa a III-a din Sadu. Începutul la 7 ore p. m., Sadu, în 2 Aprilie st. n. 1896. Comitetul arangiator. Venitul curat e destinat în favoarea bibliotecii școlii gr.-or. din loc. Prețul de intrare: locul I. à 50 cr.; de familie à 3 membri 1 fl.; locul II. à 30 cr.; de familie à 3 membri 70 cr. Oferte marimonioase și suprasolviri se primesc cu mulțumită și se vor cuita pe cale ziaristică. Programă: 1. „Doina", cântată de elevii școlii din loc. 2. „Sila", declamată de elevi. 3. „Zi-s'a badea", cor mixt. 4. „Superstițiunile", predată de elevi. 5. „Odată și acum", cor mixt. Piesă teatrală: „Cinel-Cinel". Vodevil de V. Alexandri. Persoane: „Sandu", boier în România, dl Teodor Necșa. „Graur", ficior boieresc din Moldova, dl Alexandru Morariu. „Smarandita", nepoata boierului Sandu, d-șoara Maria Cimpoaia. „Florica", servitoare, d-șoara Maria Bunea. „Tincuța", d-șoara Maria Simtion. „Maria", d-șoara Ana Cimpoaia. „Lucreția", d-șoara Elena Lotreau, amicele Smaranditei, Terani și terance. După producțiune urmează joc.

Moriș supărat. În Győr s'a întâmplat, cu privilegiul ultimei asentări. Un patriot recipiat atâta a flămânzit, până și-a strimbat și spinarea și picioarele, așa încât, comisiunea de asentare l-a aflat de „neap". Protopretorul care cunoaște bine pe tatăl ficiorului, îi zise: Moriș, te poți căra... Nici nu-i trebuia mai mult lui Moriș, deodată mi-se aruncă printr-o săritură, care ar fi făcut cinsto și unei maimuțe, în odaia vecină unde îl aștepta tati-lebenși îl îmbrățișă. Atunci unul din comisia de asentare, un căpitan, le strigă: „Halt! Moriș, vină înapoi", îl prinde și mi-l încărâmbă zicându-i: pe răspunderea mea — tauglich...

Bătăuș. Urgurii își fac de cap. Numai un mic bobârnac să le dai și deodată se răscolesc ca cuprinși de alte cele. Sunt îngâmfați, sunt mândri până la nebunie și de aceea numai puțin să-i atingi în ceea ce numesc „cinste", să și răscolesc de cugeți că-i prăpădăul lui D-zeu. Nu sunt mai mult de vre-o 6—7 săptămâni de când pentru repararea „cinstei" s'au bătut cu sabia trei miniștri

Din Vrani

culese de *Rusalin Bălan*, plugar.

Nevasta care iubeste
Spală noaptea și cărpește
Și ziua se primenește
Și din horă nu lipsește.
La horă dacă se prinde,
Înima i-se aprinde,
Foc tot trupul o cuprinde
Și danțul mereu întinde;
Sare ca o căprioară,
Dă din mâni de parcă sboară
Ca o pasăre ușoară,
Ca o mândră fetișoară,
Saltă pasurile 'ndeasă,
Ca o măieastră aleasă;
Plâng copiii, ei nu-i pasă,
Nici de casă, nici de masă,
Joacă până înserează
Și până se înnoptază
Și tot nu se 'ndestulează,
Nici ostenește să cază!
Ear' bărbatul ei săracul
Tot pe drum e în tot veacul,
Aici la moară cu sacul,
Aici cu carul la dracul.

ungurești, trei secretari de stat (cei mai mari slujbași ai ministrilor) și o întreagă droaie de deputați, ne mai amintind pe ceialaltii omuleți, cari pentru lucruri de nimica se folosesc de mijlocul sălbatic de a te bate cu sabia, cași-când nici pomeneală n'ar fi de legi, cari să te scutească împotriva batjocurilor ce ți-le aduce unul și altul.

Dar' nu! Firea confrăților nostri Unguri nu se poate împăca cu așa ceva; pentru ei legea creștinească, care oprește așa ceva, e nimica, răsbunarea e păcatul de care sunt purtați și cuprinși, n'c' că vreau să știu că versarea de sânge omenesc o oprește porunca lui D-zeu, și că a tăia în carnea vie a unui om, frate al tău, e adevărată păgânătate.

Pe noi Românii puțin ne doare că ei între ei se bat, dar' ne doare, că aceia cari sunt puși pentru a aduce legi, pentru a cârmul țeara, își perd vremea cu bătăile, mâncând vremea și banii țerii numai în zădar.

Veste urită. Azi, când toți Românii stăm departe de tîmbălăul millenar, ne sosește o veste tristă, care dacă ar fi adevărată, ar arunca numai o umbră de dispreț asupra directorului gimnasiului român din Blaj, care se zice, că siluește școlarii, ca să iee parte la milleniu. Noi sfătuim și pe școlari și pe părinții școlarilor, ca să nu se amestece în astfel de lucruri, cari numai rușine le pot aduce.

Încunoștințare. Ministrul de agricultură aduce la cunoștință, că economilor li s'a făcut o îmbunătățire. Și anume când duc cu trenul cucuruz pentru nutirea porcilor plata va fi mai puțină ca acum. So cere însă ca cucuruzul ce se duce cu trenul să nu fie mai puțin de 1000 chg. Îlesnirea aceasta se începe dela 20 Martie a anului în care ne aflăm.

Plățile ministrilor ungurești. Ministrul-președinte Bánffy trage 26.000 fl. la an, ear' ce alalți miniștri au 12.000 fl. la an. Când te cugești, că oamenii acestia cari au plăți așa de grase, și nu lucră nimic, s'au dacă fac ceva fac numai rău te cuprinde un nu știu ce și un nu știu cum.

Cum trădesc oamenii de azi. Sunt 500 milioane de oameni, cari umblă de tot îmbrăcați; 250 milioane, cari umblă goli și 700 milioane de oameni, la cari numai o parte a trupului e acoperită cu îmbrăcăminte. Dintre toți acestia, 500 milioane trăesc în case, 700 milioane în colibi și peșteri, ear' 250 milioane n'au nici o locuință.

Femeile se nu fumeze. Femeile din giurul Țarevnei (Împărătesc) rusești aveau obiceiul de a fuma. Obiceiul acesta rău și stricăcios a supărat grozav pe Țarevna, care le-a spus-o în față doamnelor din giurul ei, că țigara tocmai așa se potrivește în gura unei femei, ca și sudalma în gura unui bărbat. Femeile noastre, mulțumită Domnului, încă n'au apucat să fumeze, lucru pe care ar pute să-l urmeze și bărbații, și să se lapede de fumat, care sdruncină sănătatea atât de tare.

Știri mărunte. Ministrul unguresc de finanțe va pune nouă țigări în gura fumătorilor, și anume vr'o 15 feluri de țigări havanna și 5 feluri de țigări mexico. Țigările acestea nouă nu sunt pentru oameni săraci — sunt scumpe.

— O foaie ungurească aduce știrea, că se va împărștia sfatul țerii. Bine ar fi, când casa deputaților n'ar mai avé parte de astfel de mărunțuri.

R Î S.

Întors.

- De ce ești așa de trist, cuscre?
- Mi-a turbat cănele.
- Cum, când?
- De când a mușcat pe soacră-mea.

*

Doi cari se iubesc.

— Dee Dumnezeu bună ziua, prietene! De mult nu ne-am întâlnit.

— Pentru-ce nu vii la mine câteodată?

— Unde locuiești?

— Cu o casă mai sus decât vecinul meu, cel care locuiește mai în jos de mine.

— Aha! Știu! Dar' cum îți voie cunoaște casa?

— Este o fântână nesăpata înaintea ei.

— Acum te pricep, voi și veni la tine Marți după — răcășdie.

*

Cari rid mai bine?

Birtașul rîde de oaspeți

Și face din ei haz,

Cum nu observă proștii de ei,

Că vinul lui e fals?

Ear' oaspeții rîd de birtaș

Și-i rîd de toată via,

Cum nu observă prostul de el,

Că-i e falsă cărcimarița?

Vasile Cusmulescu.

*

Nu-s eu, că-i frate-meu.

Un Țigan intra într'o stînd, și crezînd, că nu e nimica de făcut, pune mîna pe un caș sdravên și sbugiu, și el la vale! Baciul, care era după mîna burdușe, îl vede pe Țigan și după el.

— Fuge Țiganul, dar' fuge și baciul.

Cînd vede Faraonul, că baciul o să ajungă, țupl într'o scorbura de lângă cale și se face mut ca peștele.

Baciul bagă de seamă șiretenia Țiganului, și apropiîndu-se de scorbura, strigă:

„Tu ești, mîi Țigane?"

Dar' Țiganul: Ba nu-s eu, zău, că-i frate-meu!"

POSTA REDACȚIEI.

D-sale I. P. în Arad. Poștește numai și cere foaia în ori-care cafenea; unde n'o capeti, pretinde ca să o prenumere.

D-sale George Boda în Năbab. La noi nu se află, scrie dlui Iosif Vulcan, redactor la „Familia" în Oradea-mare.

D-sale Ioan Papp, protopop în Eocsig. Jucăie Nicolae Marcea nu e scriitorul rîndurilor despre cul de acolo. Precum ca să se știe!

D-sale Iuliu Puticiu, Inv. Puneți în conștință ghere cu compozitorii. Spre pildă îți putem aduce pe dl George Dima de aici.

D-sale Petru Ghejiu, cantor în Timova. Roagă pe vr'un membru din comitet, ca să scrie el.

Pentru redacție și editură responsabil: Andreiu Baltes.
Proprietar: Pentru T. L. Albini sub sechestru: Iosif Marschall.

LOTERIE.

Tragerea din 4 Aprilie n.

Timișoara: 79 48 75 9 39

Viena: 78 90 30 49 67

Tragerea din 8 Aprilie n.

Brünn: 2 47 67 34 27

La „Institutul Tipografic“ în Sibiu se află de vânzare:

Portretul domnului

Dr. IOAN RAȚIU.

Cu 50 cr.

Portretul domnului

Dr. V. LUCACIU.

În mărime de 38×28 cm.

Cu 50 cr.

TABLOUL

„CONFERENȚEI NAȚIONALE“.

În mărime 33×50 cm.

Cu prețul de fl. 1.60, ear' cu trimiterea prin postă fl. 1.70.

Tabloul condamnaților

în

PROCESUL MEMORANDULUI.

Cu 3 fl.

Românii la Dobrițin

12 Noembrie 1892.

Prețul 1 fl. v. a.

TABLOUL

CONDAMNAȚILOR POLITICI**PENTRU CAUSA ROMÂNĂ.**

Prețul 2 fl.

La „Institutul Tipografic“ în Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE

EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.Editor: **Dr. E. DĂIANU.**

Prețul 70 cr. (cu porto postal 73 cr.)

Această carte a fost recomandată de către Exc. Sa Metropolitul Victor Mihályi de Apșa printr'un circular special.

Având de cuget a furnisa toate mărfurile mele pentru bani gata în mod ieftin, îmi iau voe încă de azi a oferi spre vânzare

Pentru ori-care preț

mai ieftin ca la

vânzare totală (Ausverkauf)

toți articlii din marele și variatul meu deposit de vestminte pentru domni și băieți, fabricat propriu; ghete de dame și domni; palării, cravate, ploiere și umbrele, asigurând pe mușteriii mei de o mulțumire în toată privința.

Totodată atrag atențiunea, că cu același principiu mă îngrijesc de

marele meu atelier de croitorie

condus de un croitor cât se poate de bun și provăzut cu toate speciile cele mai alese de materii indigene și străine veritabile de lână, în care

— de azi începând —

se efectuesc cu prețuri teribil de ieftine tot felul

de comande de măsură

în restimp de 24 ore.

Zice deci foarte potrivit în interesul p. t. publicului a se convinge de fapt: despre toate aceste asigurări cât se poate de iute.

Toti articlii pot fi cumpărați și pe lângă plățirea în rate între împregiurările cele mai favorabile. [1066] 18—22

Cu deosebită stimă

ISAK ASCHER,

atelier de croit și mare deposit de vestminte pentru bărbați și băieți,
Sibiu, str. Cisnădiei nr. 4—6, edificiul comandel de corp.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască **legea** numită **veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o explicare populară a legii amintite. În această explicare se vorbește pe larg despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiu a tradus această carte în limba română populară. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

impărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe despre

LEGEA VETERINARĂ

și

BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

Pentru atelierul de curelărie și șelărie
de lux al domnului [1200] 3—3

Alexandru Predovici

în Râmnic-Vâlcea (România)

se caută pe lângă condițiuni favorabile

O calfă

bine instruată în branșa aceasta, precum și

Un ucenic,

care să fie pregătit cu 3—4 clase primare,
din familie bună și onest.

Condițiuni: Se aibă etatea de
13 sau 14 ani; 4 ani timp de învățatură,
în care timp primește hrană și spălat;
sau 5 ani timp de învățatură, când apoi
va fi prevăzut cu toate cele de lipsă.

„Institut Tipografic“ în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Însoțirile de credit

împreunate cu

însoțiri de consum, de vânzare, de vilei, de lăp-
tăril etc. și Instrucțiunile trebincioase.

Îndreptare practică

pentru

înființarea și conducerea de astfel de însoțiri

de

F. W. RAIFFEISEN.

Edițiunea a V-a.

Traducere autorizată de

Dr. Aurel Brote,

directorul băncii gen. de asigurare m. „Transilvania“.

EDITURA

„Reuniónii rom. de agricultură din comitatul Sibului“.

(280 pagini mari).

Cartea costă 80 cr. (cu porto postal 90 cr.,
recomandată 1 fl.) și se poate cumpăra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

A apărut și se află de vânzare la
„Institutul Tipografic“ din Sibiu

GRAMATICA GERMANĂ

TEORETICĂ PRACTICĂ

de

Sava Popovici Barcianu.

Edițiunea a cincea

revidată și completată

de

Dr. Danil Popovici-Barcianu.

Această gramatică atât de bine întocmită, având
la fine și un mic vocabular german-român
costă numai 1 fl. 40 cr. plus porto.

La „Institutul Tipografic“ în Sibiu
se află de vânzare, cu prețul de 20 cr. broșura:

Die rechtliche Grundlage des Dualismus

Basa de drept a dualismului

de

Dr. N. D. cavalier de Preda.

Broșura aceasta, scrisă nemțește și apă-
rută în Viena, este dedicată energicului

Dr. Carol Lueger.

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA“

ÎN SIBIU.

fundată în anul 1868

[803] 11—

asigurăză prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobili etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitale pe cazul morții și mine fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurați pe viață
în a. 1869—1892 fl. 954,106.—	în a. 1870—1892 „ 754,999.32
în a. 1893 „ 34,925.85	în a. 1893 „ 53,119.28
în a. 1894 „ 56,333.20	în a. 1894 „ 59,659.—
în a. 1895 „ 50,463.35	în a. 1895 „ 66,862.11
Suma fl. 1.095,828.40	Suma fl. 934,639.71

2,030.468 fl. 11 cr.

Conform bilanțului pentru 1895 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
960.343 fl. 42 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Despășiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu.
(Strada Clonădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov
(H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Gichtfluidul
c. lui [1794] 31—40
KWIZDA
De mulți ani probat ca
leac de oasă, care alina
durerile. Fricțiuni întăritoare
înaintea și după ture mari.
ful unui flacon 1/4 fl. 1 v. a.;
flacon 1/2 fl. 60 cr. v. a.
Deposit principal:
Apoteca cercuală
Korneuburg i. Viena.
Se poate căpeta în toate farmacile.
Se se observe cu atențiune
marca și se se ceară exclusiv
Gichtfluidul
lui
KWIZDA

Prăvălia industriasilor români
Strada din Sibiu,
Cisnădiei Nr. 27.
Pe lângă artiți de consum se află tot felul
de delicatere în cârmuri, toate preparatele parier, sa-
lamă și capuri; din pești: albi, sardini și brânzi; să-
cavalas de Odessa și Hamburg; brânzături și brânzi să-
emental, trapiet și cașcaval de Azuga și cașcavale să-
creacă; mai departe rabat turcesc și balva. Se mai află
în urmă ne-am îngrijit de vinuri curate scutite de fal-
sificare. Toate mărfurile sânt căștigate din cele mai
sifice. hune isvoare, se expediază prompt francate cu pos-
cipațiune în pachete cu porto foarte puțin.
Insoțiri de credit și deputer a Industriasilor români
(673) e—
Direcțiunea
din Sibiu.